

i, og at de i den Grad kan falde for Fristelsen; men i hvert Fald er det Lovgivningsmagtens Pligt at sørge for, at man ikke paa en Tid, da vi sikrer Forbrugerne højst 250 g Fedtstoffer om Ugen i Form af Smør, tildeler dem en Ration af Fedtstoffer, som de i Virkeligheden slet ikke faar, idet Mejerierne altsaa ikke sørger for at holde Vandprocenten nede paa det Minimum, som er lovbefalet, naar Talen er om Eksport til England. Jeg vil derfor — jeg ved ikke, om det er Indenrigsministeren eller Landbrugsministeren, dette Spørgsmaal angaar — paa Forbrugernes Vegne nedlægge en bestemt Indsigelse mod den Maade, hvorpaa visse Mejerier her er optraadt, og henstiller, om man ikke kan modvirke sligt ved en skarpere Kontrol med vor Smørproduktion med Hensyn til Vandprocentindholdet. Nu skal der betales en højere Pris til Producenterne, maa vi saa ikke bede om noget mindre Vand i Smørret.

Endvidere vil jeg henstille til det kommende Udvalg at drage Omsorg for at afskaffe den Urimelighed, for ikke at sige den Taabelighed, at vi i Købstæderne skal hente vor Mælk, navnlig vor Suppleringsmælk, paa Mejerier, der ligger flere Mile borte, medens Mælken fra Mejerier, der ligger lige op ad Købstæderne, gaar her til København, og at sørge for, at vi faar det ordnet saaledes, at de Mejerier, der ligger nær ved en Købstad, leverer Mælken til Forbrugerne der, medens de, der ligger længere borte, og som har Jernbaner, saa at Afstanden ikke spiller nogen Rolle, kommer til at forsyne Hovedstaden. I den By, hvor jeg har hjemme, har vi haft stor Vanskelighed ved at faa dette Forhold ordnet tilfredsstillende, og det har kostet overordentlig mange Penge at fremskaffe den nødvendige Mælk til Befolkningen.

Man har under denne Forhandling omtalt Flæskeforsyningen, og jeg vil gøre en lille Bemærkning derom. Jeg har udenfor denne Sal taget Ordet for at forbyde Hjemmeslagtning, og det er min Overbevisning, at hvis man vil skaffe Købstadbefolkningen og dem, der ikke er Producenter, Flæsk, vil det blive nødvendigt at komme bort fra Hjemmeslagtning. I en Landkommune ude i min Kredts har man foretaget en Undersøgelse af, hvor mange Landbrugere der er Selvforsørgere, og hvor mange af de paagældende der foruden at være Selvforsørgere vilde forpligte sig til at levere Svin til Slagteriet. Det viste sig da, at i 3 Landsbyer var der kun een Mand, som vilde det, og det var den Mand, der gik rundt med Listen. Han vilde levere

i alt 2 Grise til Slagteriet — han havde 3 Grise, men den ene vilde han selv beholde. De øvrige Landbrugere, der havde Jordlodder paa 4—120 Tdr. Land, erklærede: Vi er Selvforsørgere og afleverer intet. Der kommer intet Flæsk frem til Købstædernes Befolkning, til Landhaandværkere og andre, som ikke selv er Landbrugere, hvis man opretholder den nuværende Ordning, hvorefter Folk ude paa Landet, som selv opdrætter Svin, faar Lov til at slagte det, de selv vil. Jeg som kommunalt Bestyrelsesmedlem føler ikke nogen særlig Glæde ved fremdeles kartalsvis eller Maaned efter Maaned at uddele Flæskekort til mange Mennesker; man har mange Gange en vis Fornemmelse af, at den Tid kommer, da vi faar Kortene i Hovedet igen. Det kan ikke nytte at give Folk disse Kort, da de alle som en ved, at de intet Flæsk faar, selv om de har Mærker. Jeg tror ikke paa, at vi gaar rolige Forhold i Møde i den kommende Vinter med Hensyn til Ernæringsforholdene, hvis vi ikke ændrer denne Produktion og paalægger Landbrugere i saa Henseende at stille sig paa lige Fod med dem, der bor i Byerne. Naar vi har rationeret, bør vi alle stilles paa lige Fod. Forsvinder en Vare paa Grund af Krigsforholdene, finder vi os deri, kan vi ikke faa Kaffe, finder vi os deri, men vi har Flæsk her til Lands, og naar vi faar Kort, maa vi alle stilles paa lige Fod. Hjemmeslagtning maa forbydes.

Jeg har ønsket at fremsætte denne Udtalelse her, fordi det er min urokkelige Overbevisning, at vi ikke faar Ro her i Landet i den kommende Vinter. Ærede Medlemmer ser jo, hvilke Uroligheder og Tumulter der allerede finder Sted. I Hillerød stiller man sig op Kl. 10 om Aftenen for at være den første om Morgenen Kl. 7, naar Udsalget lukker op. Saaledes er Situationen. Hidtil har det høje Ernæringsraad ikke villet forstaa det, men jeg har, til Trods for, at jeg taler for døve Øren, villet gentage det her i Salen.

Hauge: Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for hans velvillige Bemærkninger overfor den af mig gjorte Henstilling om at lade Bornholm beholde sin særlige Ordning. Desværre fandt Venstres Ordfører (Hedegaard) sig foranlediget til at gøre nogle Bemærkninger, der kunde tyde paa, at der ikke kan ventes samme Velvillie fra hans Side. Det beklager jeg saa meget mere, som der skinnede igennem de Bemærkninger, den ærede Ordfører for Venstre gjorde, at der laa særlige egoistiske Betragt-